

DE KAMPENER CASUS- VRIJHEIDSBEROVING

Een jong gezin trekt aan de bel. Hun dochter is zes jaar oud, en de ouders vinden dat zij op school niet geconfronteerd mag worden met inhoud die zij als pornografisch of seksueel grensoverschrijdend ervaren, onder de noemer van Lentekriebels. Wat voor hen begint als een gewone ouderlijke grens — een poging om hun kind te beschermen — verandert al snel in iets veel groters. Zodra zij hun bezwaren niet alleen pedagogisch, maar ook principiële formuleren, en daarbij woorden gebruiken als soevereiniteit en mensenrechten, lijkt de toon aan de andere kant te veranderen.

In januari 2023 wordt vanuit de gemeente een dossier opgebouwd. Niet openlijk, niet transparant, maar stil op de achtergrond. De ouders merken dat hun zorg niet werkelijk wordt gehoord; zij ervaren eerder dat hun houding wordt geregistreerd, gewogen en verdacht gemaakt. Een jaar later speelt rond school opnieuw een vergelijkbare kwestie. De ouders trekken wederom aan de bel, in de overtuiging dat zij eenvoudigweg opkomen voor hun dochter. Maar in plaats van een inhoudelijk gesprek wordt het oude dossier weer uit de kast gehaald. Het wordt niet gesloten, niet heroverwogen, maar uitgebreid.

Dan komt Jeugdzorg in beeld. Niet op basis van zichtbaar bewijs van mishandeling of verwaarlozing, maar via een anonieme melding dat de ouders hun kind ongepast zouden opvoeden. Zo ontstaat een nieuwe werkelijkheid: wie beschuldigt, zet de machine in beweging; wie zich verdedigt, lijkt zichzelf juist verder te belasten. Een onderzoek jegens de ouders volgt. Hun eigen stukken, hun bezwaren tegen school, hun klachten over optreden van onderwijs en boa's — alles lijkt niet te leiden tot serieuze zelfreflectie bij de instanties, maar tot verdere versteviging van de verdenking tegen henzelf.

De ouders zien intussen iets anders: nul bewijs voor de zware vermoedens die tegen hen lijken te circuleren, terwijl er volgens hen juist bewijs ligt tegen het handelen van onderwijs en gemeente. Maar die omkering wordt niet hersteld. Integendeel: het dossier groeit, de verdenking verstijft, en de instituties raken steeds meer overtuigd van hun eigen gelijk. Wat begon als een verschil van inzicht over bescherming van een kind, wordt gaandeweg behandeld alsof het een ordeprobleem betreft, alsof principiële ouders geen burgers meer zijn maar risico's.

Bijna twee jaar later volgt de culminatie. Tien man staan voor de deur op maandag ochtend 4 november 2024. Het meisje wordt met donderend geweld aan de kant van de politie – die slechts haar werkt zegt te doen – weggehaald bij haar ouders. Niet als uitkomst van zichtbare rechtvaardigheid, maar als eindpunt van een traject dat voor de ouders voelt als framing, escalatie en institutionele geslotenheid. In hun ervaring is er nooit werkelijk gekeken naar de kern: waarom zij protesteerden, wat zij wilden beschermen, en of de overheid zelf fouten had gemaakt. Alles leek nog slechts te draaien om beheersing, dossierlogica en macht.

En zo blijft een onthutsend beeld over: anno 2026 leven mensenrechten op papier, maar niet noodzakelijk in de praktijk van de Nederlandse overheid. Waar de overheid zichzelf zou moeten begrenzen, lijkt zij juist te verharderen. Zelfkritiek blijft uit. Bezinning blijft uit. En wanneer ouders zich beroepen op soevereiniteit, geweten en mensenrechten, lijkt dat niet te worden gezien als een legitiem appel, maar als aanleiding om hen aan te pakken. In zo'n werkelijkheid wordt geen middel geschuwd — en is niet het kind de eerste die bescherming ontvangt, maar het systeem zichzelf.